

[Alsing Andersen.]

som skulle foretages på disse punkter. Der er ikke noget som helst nyt eller sensationelt i dette, og derfor er der heller ikke noget som helst nyt eller opsigtsvækkende eller blot frugtbart i det forslag til beslutning, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen og meningsfæller har stillet her i dag.

Hvis man tænker sig, at dette forslag til beslutning blev vedtaget her i det høje ting, og den højtærede udenrigsminister eller vore gesandter de steder, som er angivet i forslaget, skulle overbringe dette forslag med de 6 punkter til de adressater, som er nævnt, må jeg tilstå, at jeg ville ikke bryde mig om at være hverken i den højtærede udenrigsministers eller gesandternes sted. Både i Moskva og i Washington og i de andre hovedstæder, hvor man skulle henvende sig, tror jeg nok, at man ville føle sig temmelig desorienteret over denne henvendelse. Naturligvis, den højtærede udenrigsminister er vel anskrevet alle vegne, han vil blive høfligt modtaget, og man vil antagelig sige, når den højtærede minister har oplæst disse 6 punkter: det er virkelig pænt af jer at komme og fortælle os det, men i og for sig vidste vi det i forvejen fra jeres deltagelse i De Forenede Nationers forhandlinger, og I ved jo også, at vi er skønt enige med jer om det.

Det ville så være rimeligt, om det næste spørgsmål fra de pågældende til den højtærede udenrigsminister var: men når I nu kommer så højtideligt her i en ensom deputation fra Danmark om disse alvorlige spørgsmål, så må det vel være, fordi I har fundet på noget nyt, på et godt forslag, der kan udligne de modsætninger, som er mellem magterne i øjeblikket, og klare vanskelighederne. Ja, med dette forslag i hånden, da vil den højtærede udenrigsminister og vore gesandter blive svar skyldig på et sådant spørgsmål. De måtte være nødt til at sige: nej, vi har såmænd ikke noget nyt, men vi synes bare, vi ville udtrykke disse gode tanker, som der altså ikke er noget nyt i. Så tror jeg, audiensen hurtigt ville være forbi, selvom det vel nok ville være med et venligt skulderklap til den højtærede udenrigsminister fra de pågældende kolleger.

Sådan er situationen simpelthen. Det er ikke muligt at lave nogen sensation om det forslag her. Det indeholder intetsomhelst af værdi for disse problemers løsning. Det er almindelige og intetsigende talemåder, og det ved forslagsstillerne jo ganske udmærket godt selv. De er ganske klar over, at forslaget ikke betyder nogetsomhelst

for opnåelsen af de formål, som vi taler om her. Jeg vover den påstand, at dette forslag er stillet af helt andre grunde, af propagandamæssige grunde til indvortes brug, selvom det ganske vist er på linie med, hvad kommunisterne foretager også i andre lande. Forslaget er simpelthen et led i den verdensomspændende propaganda, som kommunisterne har sat i værk for at give befolkningerne indtryk af, at det er kommunisterne, der er fredens sande tilhængere og forkæmpere, medens vi andre er nogle skumle krigsforberedere, som det hedder; når det skal komme rigtig højt, hedder det, at vi kun lurer på et gunstigt øjeblik til at overfalde Sovjetunionen og de folkedemokratiske stater.

Se, her i dag udtalte det ærede medlem hr. Aksel Larsen sig ikke på denne linie; der var ligesom mere saglighed over hans udtalelser. Men vi ved, hvordan tonerne lyder udenfor denne sal, det er lige så godt at minde om det; det ærede medlem hr. Aksel Larsen ville ikke have mulighed for at bluffe nogen i så henseende. Udenfor denne sal bruger det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans meningsfæller ganske andre toner, da er vi krigsophidsere og krigsforberedere og internationale skurke i stort format. I den tale, det ærede medlem holdt i dag, bebrejdede han os, at vi ikke havde stemt for Sovjetunionens forslag i De Forenede Nationer, og konklusionen deraf vil i de kommende dage være, at man har påvist, hvorledes vi her i det danske folketing, den danske regering og denne rigsdag har svigtet fredens sag. Fra kommunistisk synspunkt er det i og for sig meget forståeligt, at man prøver at sætte denne propaganda igennem, for kommunisterne har jo sikkert en ganske tydelig fornemmelse af, at det just ikke er den opfattelse af os andre, som befolkningen har. Det er ganske karakteristisk, at i denne situation, hvor de kommunistiske bevægelser i alle lande katastrofalt har mistet prestige lige siden 1945, da må der gøres noget for at rehabilitere kommunismen, og så har Kominform fundet på at starte fredskampagnen, som jeg sagde før, for det første for at fremstille Sovjetunionen og kommunisterne som fredens sande og eneste forkæmpere, og for det andet for at mistænkeliggøre, således som det jo finder sted, alle andre partier og regeringer som krigsophidsere og krigsforberedere. De forberedende øvelser til alt dette begyndte allerede for et par år siden, men hele denne såkaldt spontane fredsbevægelse, som kommunisterne har sat i scene, fik den officielle konfirmation, så